

Polárny ULTRA PUNK

Ako som prežil laponskú divočinu

Kapitola prvá: Začalo to sobom pred nákupným centrom v Äkäslompolo

Dropbagy odovzdané. Čakám na autobus, ktorý nás odvezie z cieľa na štart. Som tu na svoje pomery až podozrivo skoro – celých 45 minút pred plánovaným odchodom. Slušný osobný rekord. Autobusov ide viac a ten prvý dorazí dokonca o 20 minút skôr.

Nasadnem, niekto si prisadne, na 93% to bude Fín, autobus sa pohne. Rozlúčim sa ešte pohľadom na cieľ a s pánom Sobom.

Malý spoiler: Guličky.

Je štvrtok, deň pred štartom. Píšem si s Radom, posielam fotku s vlajkou *Slovak Ultra Trail* (SUT) s cieľovým oblúkom za mnou a pridávam želanie, aby som popod ten istý oblúk prebehol v limite aj v sobotu. Som na odchode, keď mi Rado píše: Belo odkazuje, že kto sobovi guličky pohladká, tomu to prinesie šťastie. Neváham ani sekundu. Vraciam sa a hladkám. Kedy inokedy stavať na severskú mágiu, ak nie teraz?

V autobuse sa snažím aspoň na chvíľu pospať. Občas pozriem z okna – okolie je rovnako zelené pri každom prebudení. Digitálny displej v prednej časti autobusu ukazuje príjemných 18 °C.

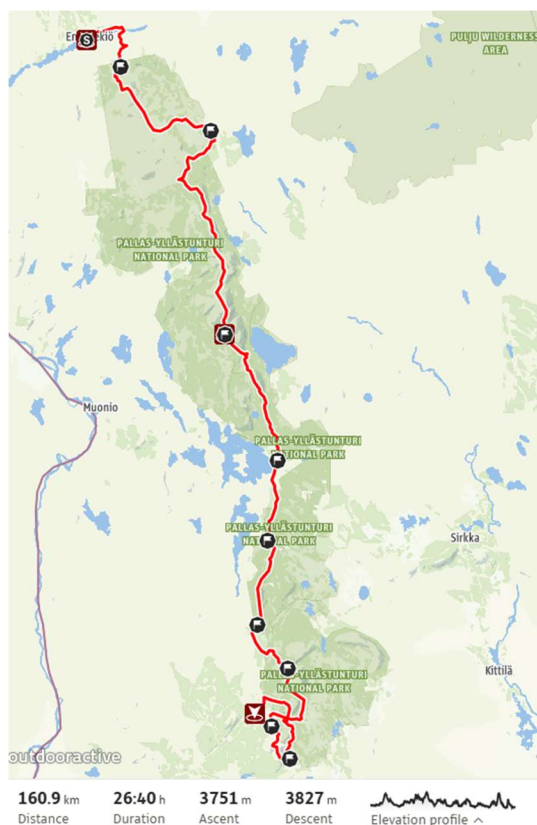
Odhadujem čas cesty na štart: cca dve hodiny. Sedí to. A naspäť? Naspäť mi to peši potrvá možno aj 24 hodín. Limit je 36. Teoreticky by sa dalo v limite stihnúť aj speed hikingom.

V diaľke sa začínajú rysovať prvý hrebene. Prísediaci sa mi prihovoria a pýta sa, odkiaľ som. „Slovakia,“ odpovedám. „Slovakia? **Marián Priadka**?!“ vyhrkne.

Majo tu pred štyrmi rokmi na 160 km vytvoril traťový rekord – 16 hodín a 28 minút. Spravil Slovensku neskutočnú reklamu. Na duši ma hreje, že Kristo (ako sa mi spolucestujúci neskôr predstaví) si moju národnosť okamžite spojil s Majom.

Má to len jeden malý háčik: zatiaľ čo Majo tu bežal rýchlosťou **MACH 1**, ja dnes vytlačím tak maximálne **MUCH 1** – čo je presne tá rýchlosť, pri ktorej na teba ešte nestíha sadieť polárny hmyz. Kristo je Fín. Dosť rýchly. Obaja to dnes vidíme na čas pod 24 hodín. Autobus zastavuje. Vystupujem a okamžite robím štartovnú fotku s vlajkou SUT. Skôr, než ma chytí stres a zabudnem. Fotka poslaná, povinnosti splnené, môžem sa rozhýbať. Medzitým prichádzajú ďalšie autobusy a štartový priestor sa plní. Dnes nás tu má byť okolo 340. Nakoniec nás odštartovalo 274 a dokončilo 178.

Okrem našej 160 km trasy tu o dve hodiny po nás štartuje aj 66 km verzia. Tých je takmer 900! A tých najpomalších na 66 km trase čakajú najkrajšie nočné scenérie s polnočným slnkom a 360-stupňovými výhľadmi do otvorenej polárnej krajiny. Slnko v tomto období takmer nezapadá. Schová sa o 0:45, počká chvíľku za obzorom a o 2:30 je späť.

Kapitola druhá: Štart, keď ti treba srať a „Šaštínske bory“

Hetta – Mustavaara (Pyhäkero) | 11,7 km

„Kolme, kaksi, yksi, nyt!“ 13:00 a je odštartované. Budúceho víťaza, ktorý to dnes ide na traťový rekord, vidím presne po prvú zákrutu. Sviežich 18 °C, ale slnečno. Prvých 5 km je rovinka po asfalte – čistá pasca na trhačov asfaltu, ktorí majú viac natrénované v hlave než v nohách. Držím uzdu a hopkám si to svoje.

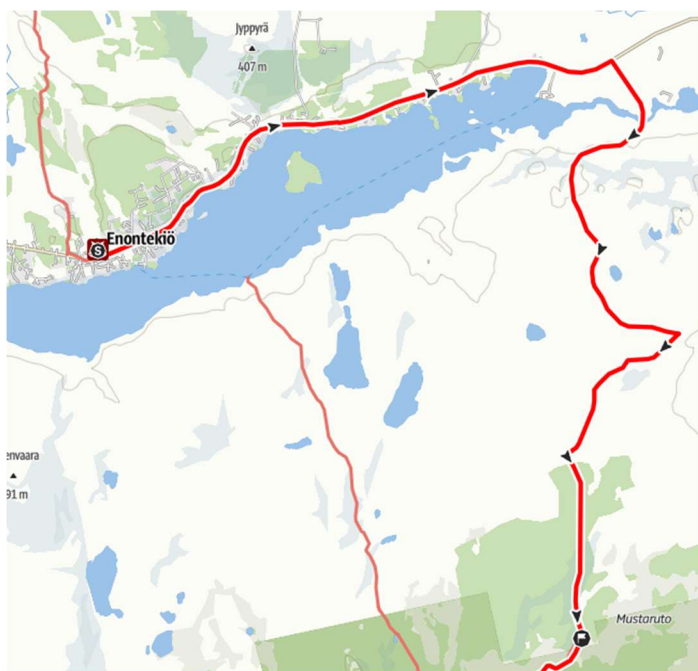

Foto vpravo: *NUTS Ylläs-Pallas / Rami Valonen* (FB: *Rami Valonen* | IG: *@rami.valonen*), budúci víťaz 160 km Juuso Simpamen, 16:06:19

Opúšťame asfalt a pokračujeme po zvlnených lesných pieskovo-kamenistých cestách. Pripomína mi to piesok a prírodu u nás na Záhorí. Tu dole je teplo a bezvetrie. Potím sa a črevá sa hýbu oveľa viac, než by som si želal. Zapíjam 2× Smecta GO, 2× živočíšne uhlie a snívam o Toi Toike.

Na prvej občerstvovačke ju aj hneď navštívim. Našťastie som bol dosť rýchly na to, aby jedna z tých dvoch terapeutických plastových buniek bola ešte voľná. (Ruku na srdce – kto z vás sa na ultra už s Toi Toikou rozprával? ·) Rýchlo a bez reči konám. V bare je na výber snack, uhorky, čokoláda a voda. Dopĺňam zásoby a pokračujem ľahší o zbytočné starosti.

Mustavaara (Pyhäkero) – Ketomella | 19,7 km (spolu 31,5 km)

Prvé stúpanie na hrebeň. Terén skamenie. Vytiahnem paličky a v stúpaní dobieham Krista z autobusu. Na hrebni sa slnko schováva za mrak, vietor silnie a vzduch sa ochladzuje. Na vrchole Pyhäkero (713 m n. m.) si natiahnem návleky na ruky. Ale len po prvé údolie – tam vietor ustáva a opäť je príjemne.

Kochám sa výhľadmi do laponskej divočiny, kam len dohliadnem. Vtom zakopnem a drbnem na zem. Chodník cez údolie je posiaty nepravidelnými a voľnými kameňmi rôznych veľkostí. Keď chcem bežať, musím sústredene pozerieť priamo pod nohy. Moje periférne tretie oko na tento terén jednoducho nestíha. Uvedomujem si, že som tu možno poslednýkrát v živote, tak zvolňujem, púšťam pretekové myšlienky z hlavy, fotím a točím videá. Bežím poéziu.

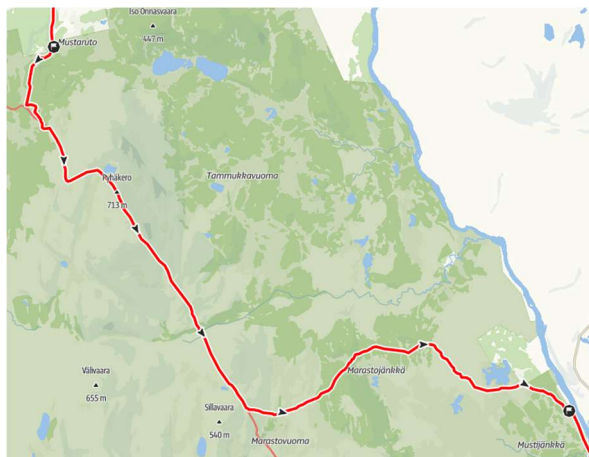

Foto: NUTS Ylläs-Pallas / Poppis Suomela (FB: Poppis Suomela / IG: @poppissuomela)

Odkloníme sa z hlavnej magistrály E6 a otvorená krajina sa mení na les. Kľukatý singletrack lesom s mäkkým podkladom a koreňmi mi bežecky vyhovuje. Opäť „pretekám“ a predbieham. Predstavím si Miňa Tolda alebo Majku Kubovú, ako si tu cupitajú. Po dlhom miernom klesaní dobieham do Ketomelly. Snack, uhorky, čoko a samoobslužné miesta na doplnenie pitnej vody. Hoci v povinnej výbave stačilo 1,5 litra vody, ja beriem 2 litre. Z poslených SUT behov pozorujem, že sa zo mňa stáva čoraz väčší píč.

Kapitola tretia: O mlčiacich studniach a fínskych kadibúdkach

Ketomella – Pallas | 34,4 km (spolu 66 km)

Z ďalšieho úseku mám rešpekt. Nasleduje 34 km (cca 4 až 5 hodín) bez overeného zdroja pitnej vody. Prvý kilometer bežíme po asfalte, potom sa znova cez „Šaštínske bory“ a mierne stúpanie vraciame na otvorený hrebeň. Scénicky najkrajšia časť celej trasy. Míňame niekoľko kempových osád s drevenými útulňami pre hikerov. Pri každej stoja luxusne vyzerajúce drevené kadibúdky – štyri vedľa seba.

Poznámka z Laponska:

„**Everyman's right**“ (po fínsky *jokamiehen oikeudet*) znamená v preklade „právo každého na prírodu“. V praxi ti dáva absolútnu slobodu pohybovať sa po krajine, zbierať lesné plody či kempovať bez ohľadu na to, komu pozemok patrí.

Foto: Petr Novák, www.mapy.com

Pri cieľových rozhovoroch mi jedna z organizátoriek spomenula pre mňa fascinujúci nepísaný princíp fínskej turistickej komunity. U nich totiž neplatí známe „*first come, first served*“ (kto prv príde, ten prv berie). Fungujú na pravidle „*Housing first*“. V skratke: posledný prichodzí má v otvorenej horskej útulni prednosť pred tým prvým.

Moje kritické myslenie mi nedalo a tak som doma hneď „googlil“. A?!

V praxi sa to opiera o severskú kultúru pobytu v divočine a vzájomnej pomoci.

V otvorených fínskych útulniach *autiotupa* sa tradične očakáva, že priestor zdieľaš s ostatnými turistami a že poskytneš miesto aj tým, ktorí dorazia neskoro. Myšlienka vychádza z bezpečnosti v odľahlej divočine, kde môže byť počasie životu nebezpečné a odmietnutie nocľahu by mohlo mať vážne následky. Neznamená to však, že prvý prichodzí musí úplne opustiť útulňu a ustlať si pod smrekom, aby uvoľnil miesto poslednému.

Skôr platí:

- útulňa je prioritne pre tých, ktorí ju práve potrebujú,

- neskorí príchodzí nesmú zostať bez prístrešia, ak sa dá vytvoriť miesto,
- pohodlie prvých príchodzích je menej dôležité než bezpečnosť posledných.

Aj preto je Fínsko s takýmto prístupom jedinou krajinou na svete, kde aj počet bezdomovcov klesá. [pelastusarmeija.fi], [ysaatio.fi]

Som späť na hrebeni. Opäť kamene, výhľady na nekonečne zelenú krajinu a vodné plochy. Prekvapuje ma, že aj hore medzi tými kameňmi je pomerne vlhko a chodníkom tečie potôčik. Počas dažďa zrejme riadny potok. Vpravo míňame kopec Taivaskero (809 m) a vľavo ďalší Pyhäkero (775 m) – zrejme najobľúbenejší názov vrcholu vo Fínsku, niečo ako naša Kýčera.

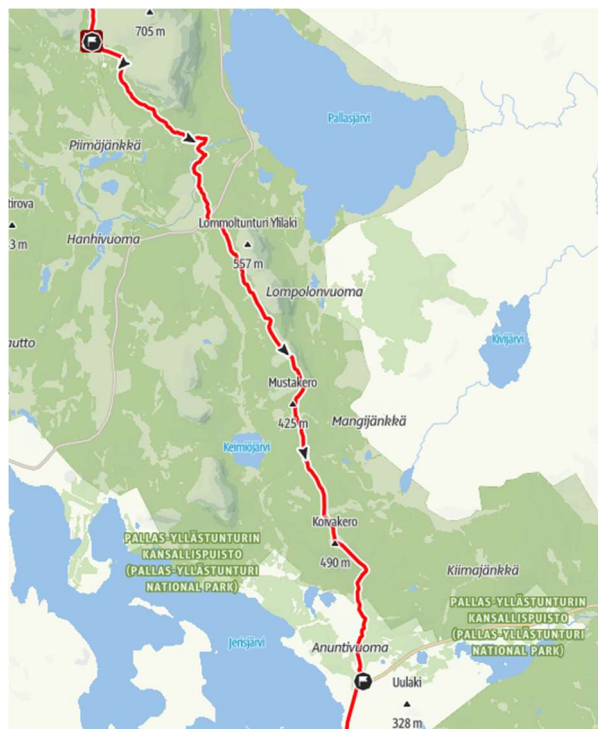
Foto vpravo: NUTS Ylläs-Pallas / Simo Vilhunen (Facebook: Simo Vilhunen Creative, Instagram: @simovilhunen, Other: simovilhunen.com)

Členková fyzioterapia končí výhľadom na rekreačné stredisko Pallas. Pri poslednom zbehu ma ofúkne neznámy bežec v teniskách Hoka tempom tak 3:30 min/km. Ja pokračujem v mojom overenom tempe Much 1 až k prvej teplej strave s dropbagom.

Kapitolka 4: Keď svetlo noci vystrieda tma v hlave

Pallas – Rauhala | 21 km (spolu 87 km)

Po krátkom stúpaní začína 20 km úsek typu „*Priehyba – Ramža*“. Kto prešiel hrebeň Nizkých Tatier, vie: úzky chodník, korene, kamene, preliezanie kmeňov a odhrňanie ihličnanov trčiacich priamo do tváre.

Po asi 10 kilometroch od Pallas mi dochádza, že Pallas je naozaj cieľ. Končí tu 66 km trasa a zároveň začína stovka. Spomeniem si na Anku, ktorá tu dnes mala byť so mnou a štartovať stovku práve z Pallas. Je mi smutno z toho, že som tu dnes sám a nemám sa v cieľi s kým podeliť o emócie. Tuším však, že toto bude jeden z mojich najepickejších ultra zážitkov v živote. Počasím, terénom, krajinou a hlavne svetlou nocou.

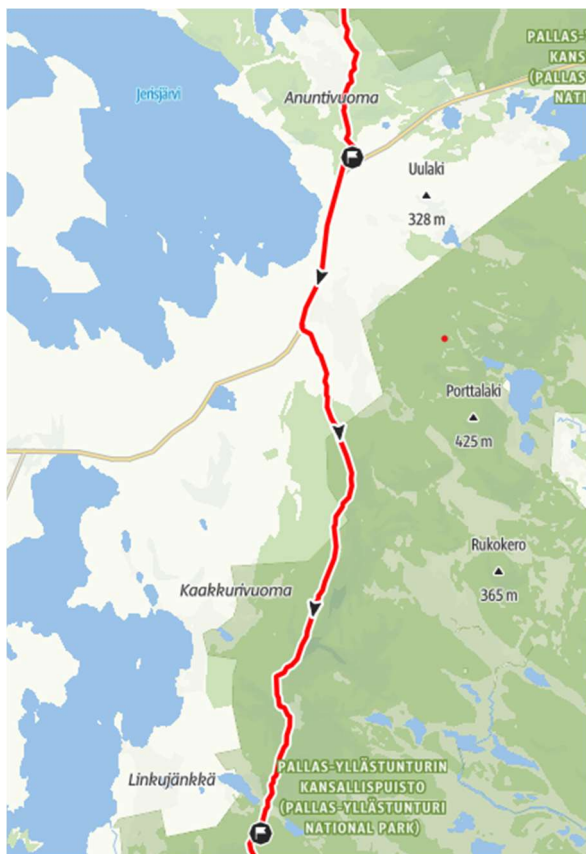
Už v úvodnej 66-ke som pri prebehoch močiarmi spozoroval, že tento rok je obávaného hmyzu a zákerne hryzavých čiernych múšok (*Simuliidae*) menej. Vlastne, tie ich „black flies“ som ani nevidel a ich hryznutie ani necítil. Jediný otravný hmyz bolo pár komárov, ktoré sa objavili, keď som si odbehol močiť. Ale aj na takej Dúbravskej hlavici v Bratislave to v lete býva horšie. Sieťka na hlavu a fínsky sprej proti hmyzu tak už v mojom batohu ďalej neputujú – ostali v dropbagu v Pallas.

Ak by tu Anka štartovala na stovku, musela by si to od úvodu ustrážiť vpredu. Na najbližších 20 km totiž takmer nie je kde obiehať. A stovkárov vybehlo okolo 600!!! Na dronových záberoch sa stred poľa pohyboval ako na majálese medzi stánkami s cigánskou a trdelníkmi.

Zbeh do doliny mi naznačuje, že sa blíži ďalšie občerstvenie. Tento úsek sa mi aj napriek technickej náročnosti bežal výborne. V Rauhale dobieham dvoch rakúskych ultrabežcov. Počujem, ako medzi sebou šprechujú a spomínajú Viedeň. Len rýchlo dopĺňam vodu. Mám chuť na colu, no nemajú. Tak ochutnám ich citrónový iónťák. Chutí osviežujúco. Je jemný.

Rauhala – Pahtavuoma | 11,2 km (spolu 98,3 km)

Ozýva sa vo mne pretekár a vyrazám prehnane rýchlym, pre súperov demotivujúcim tempom. Teda presne po prvú zákrutu. Tam lapám po dychu a spomaľujem. Našťastie ďalšie 2 km cez dedinku/osadu Rauhala sú po asfalte. Tu mám trochu pocit, že traverzujem doma v Malých Karpatoch. Zrejme celý tento úsek bol menej náročný, keď som sa prepol do autopilota, lebo okrem polnočnej fotky, videa a obrazu občerstvovačky si túto časť vôbec nepamätám.

Pahtavuoma – Peurakaltio | 13,4 km (spolu 111,7 km) — Prvá kríza

Čo si ale pamätám veľmi dobre, je prebeh cez cestu hneď za občerstvovačkou. U nás na Slovensku by tam stál dobrovoľník. Tu pribieham k opustenej ceste v strede odláhlého severského lesa. Zľava sa rúti auto rýchlosťou asi 80 km/h. Poučený životom poslušne čakám na krajnici.

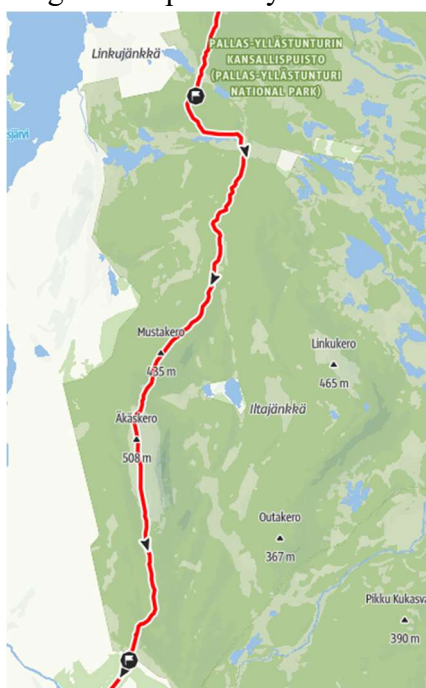
Auto však prudko spomaľuje a úplne zastaví, len aby som mohol prejsť prvý. Mojich sto kilometrami zničený mozog to nedokáže spracovať. Podľa štatistík zo Slovenska som mal predsa skončiť ako skolený sob na kapote neznáameho poľovníka... Namiesto tohto scenára ma však vodič cez čelné sklo trpezlivo pozoruje a ešte mi aj priateľsky zamáva. Opatrne prechádzam po asfalte ako smradľavý, prachom a soľou obalený príznak, zízam naňho cez prepotené okuliare a uvažujem, či sa mi to nesníva z dehydratácie.

A potom to príde. **Prvá skutočná kríza.**

Na rozdiel od predchádzajúceho úseku si tento pamätám veľmi dobre. Prišla prvá skutočná kríza. Teda ak nepočítam tú rýchlu návštevu Toi Toi-ky na začiatku.

Slnko síce takmer nezapadá, ale telo vie, koľko je hodín, a spánkový deficit ma dobíha. Energia ide prudko dole. Kopce sa idú ťažšie, nohy mám ako z dreva a sladký gél, ktorý do seba tlačím každú hodinu, mi už lezie hore krkom. Vzduch sa ochladzuje a jediné, na čo myslím, je teplé jedlo.

Vytáhnem telefón. Fotením prvých lúčov vychádzajúceho slnka sa snažím oklamať krízu. Ten pohľad mi dvíha náladu, ale energiu nedodá. Na 500 m n. m. kopec Äkäskero sa tých 150 výškových metrov vlečiem ako slimák. Príde mi nekonečný ako výstup na Kojšovku na Východniarskej. Hore na hrebeni to po rovine už ide lepšie, na prekladanie nôh už netreba toľko energie. Ešte posledný zbeh. Za každou zákrutou hľadám vôňu teplej polievky.

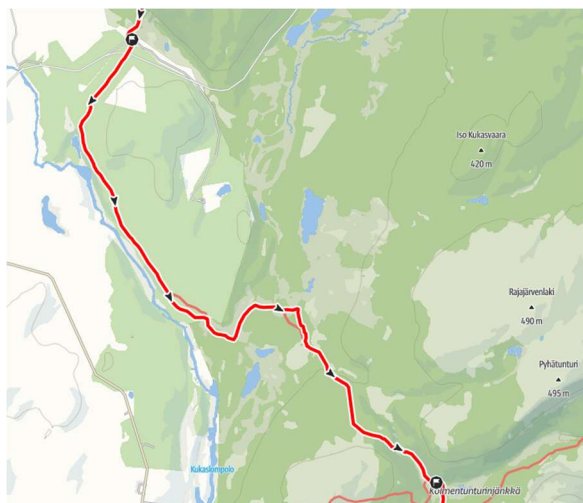

Beriem druhý dropbag. Vypýtam si zeleninovú polievku, ktorá síce vyzerá skôr ako zeleninový čaj, ale chutí dobre, a požiadam k nej aj o trochu instantných rezancov. Majú tu aj ovsenú kašu v sáčku. Zalejú mi ju horúcou vodou a pridajú jahodový džem. Presne toto som potreboval.

Prisadnem si k jednému spolutrpiteľovi (z výsledkov neskôr zisťujem, že je to Jim z Nórska), ktorý sem prišiel o pár minút skôr. Nerozprávame sa. Len v tichosti sedíme každý nad svojím jedlom a zahĺbení vo vlastných myšlienkach jeme. Jim si oblieka bundu a odchádza. Ja ešte sedím. Obliekam si vestu, vytiahnem návleky na ruky a dojedám kašu. Doplním gély, zatvorím a odovzdám dropbag. Dopijem zeleninový čaj a zjem polovicu rezancov – tie mi veľmi nejdú, tak zvyšok vyhodím a pokračujem.

Perkaultio – Kotamaja | 9,3 km (spolu 121 km)

Prvých pár sto metrov mi je chladno. Sú tri hodiny ráno, ale tento úsek je veľmi príjemný. Dalo by sa tu bežať svižne – keby sa dalo. Teplé jedlo mi dodalo energiu a nohy sú o niečo ľahšie. Mierne stúpania stále zvládam na indiána, zohrievam sa a odkladám vestu. Ďalšie občerstvenie o deväť kilometrov je len samoobslužný spot s pitnou vodou. Ešte pred ním dobieham Jima. Ten toho má už zjavne dosť. Pýtam sa ho, či je OK. Prikývne, povzbudí ma a kým on kráča, ja bežím ďalej.

Kotamaja – Ylläsjärvi | 28 km (spolu 139,7 km) druhá kríza

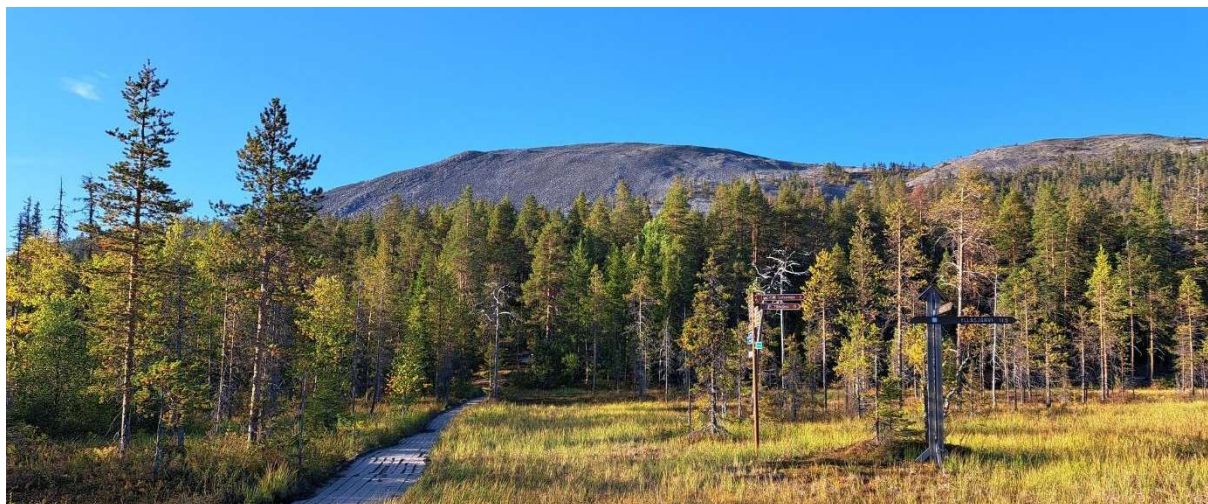
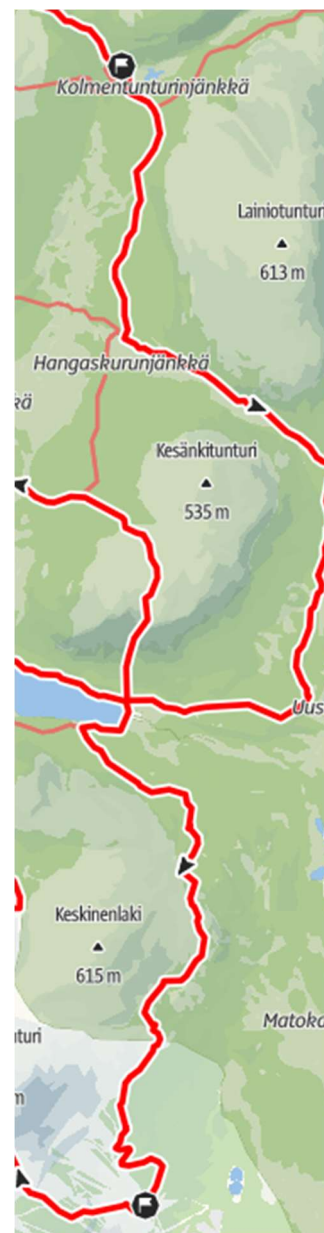

Foto: Piwo Malé, www.mapy.com

Celý tento úsek mi príde ako dlhočizný, nekončiaci zbeh k bráne do pekla. Z diaľky vidím, ako sa približujem k povestným záverečným skalnatým výšľapom, ktoré poznám z fotografií a videí. Mám pocit, že ich obiehám nekonečným oblúkom, a už sa neviem dočkať, kedy konečne príde ten výstup. Energia nabraná z teplej stravy na Perkaultio sa vytráca. Paličky mám zastrčené vzadu vo vaku už od Pallas. Veľmi často som ich vyťahoval a odkladal a nemal som s nimi v tom technickom teréne dobrý balans. Druhýkrát by som si ich už nebral. Navyše sa mi na tých kameňoch zlomil hrot.

Konečne pribieham na miesto, kde mi hodinky ukazujú cestu vpravo kolmo hore. Zároveň je tu však vlajkami nahusto označená odbočka vľavo. Vypnem autopilota, zastavím a reštartujem mozog. Spomeniem si na to posledné koliesko. Akoby povedal Slavo: „*koliesko smrti*“. Tajne som dúfal, že to vpravo je dnes posledný *GO UP*. Namiesto toho vidím v diaľke vľavo vysoký kamenný hrebeň a nedohľadné jazero, ktoré budem musieť obehnúť, aby som sa na toto miesto o pár kilometrov vrátil a znova sa štvoral hore.

Neviem, či mi v tom momente – po 130 kilometroch, keď to Paťa Hroteka konečne začína baviť – odchádzajú sily fyzické alebo psychické. V každom prípade práve začínam svoju druhú krízu. Rezignovane pokračujem vľavo a čakám na ten zákerný kamenný výšľap zjazdovkou. Zatiaľ sa cesta len kľukatí, mierne stúpa a traverzuje. Obiehám horu.

Je pol siedmej ráno. Konečne vidím vrchol zjazdovky. Fúka chladný ranný vietor. Ak mi je zima na ruky už tu dole, čo to bude hore? Zastavím. Vyťahujem z batoha vestu a obliekam si ju. Rukavice zatiaľ nechávam v bežeckom opasku po ruke. Chystám sa na výšľap vpravo hore.

Lenže značka ma navádza vľavo dole.

Do riti! Klesám ešte o 120 výškových metrov na predposlednú občerstvovačku. Moja motivácia práve zamrzla. Opäť túžim po teplom jedle. Alebo aspoň cole. Melóne.

Kapitola 5: Súboj s vlastným tieňom

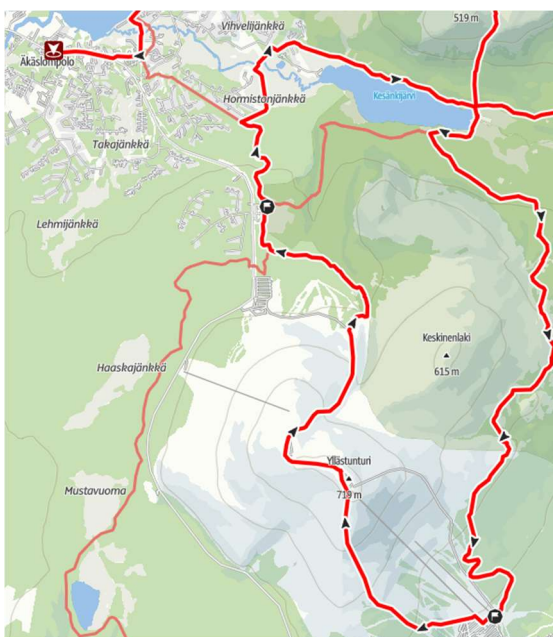
Ylläsjärvi – Kellokas | 7,3 km (spolu 147 km)

V Ylläsjärvi dávam z chrbta dole batoh. Ľahnem si na lavičku. Je mi zle. Motá sa mi hlava. Nevládzem. Prepočítavam, koľko mi bude posledných 20 kilometrov trvať chôdzou.

V mikrospánku prichádza ku mne sob a zdraví ma štúrovskou slovenčinou:

„Vítaj, bratu, na tomto pustom pohorí! Či ťa nohy nesú, či len duch tvoj pretláča túto severskú mrákavu?“

Trhne mnou, precitnem. Žiadny Štúr, len fínsky vietor a lavička.

Vstanem, doplním vodu. Dám si dva poháre citrónového ionťáku. Dostanem do seba malý banán a kúsok čokolády. A idem. Pobehnem pod úpätie zjazdovky. Čaká ma 420 výškových metrov na troch kilometroch. Vytahujem paličky so zlomeným hrotom, rukavice. Zapínam autopilota.

Píšem Miňovi na Messenger, že už toho mám naloženého fakt dosť. Cítim, že na takúto vzdialenosť tento rok nemám dosť natrénované. Tých posledných 20 – 30 kilometrov chýba.

Nič nekrváca večne. Ani tento výstup.

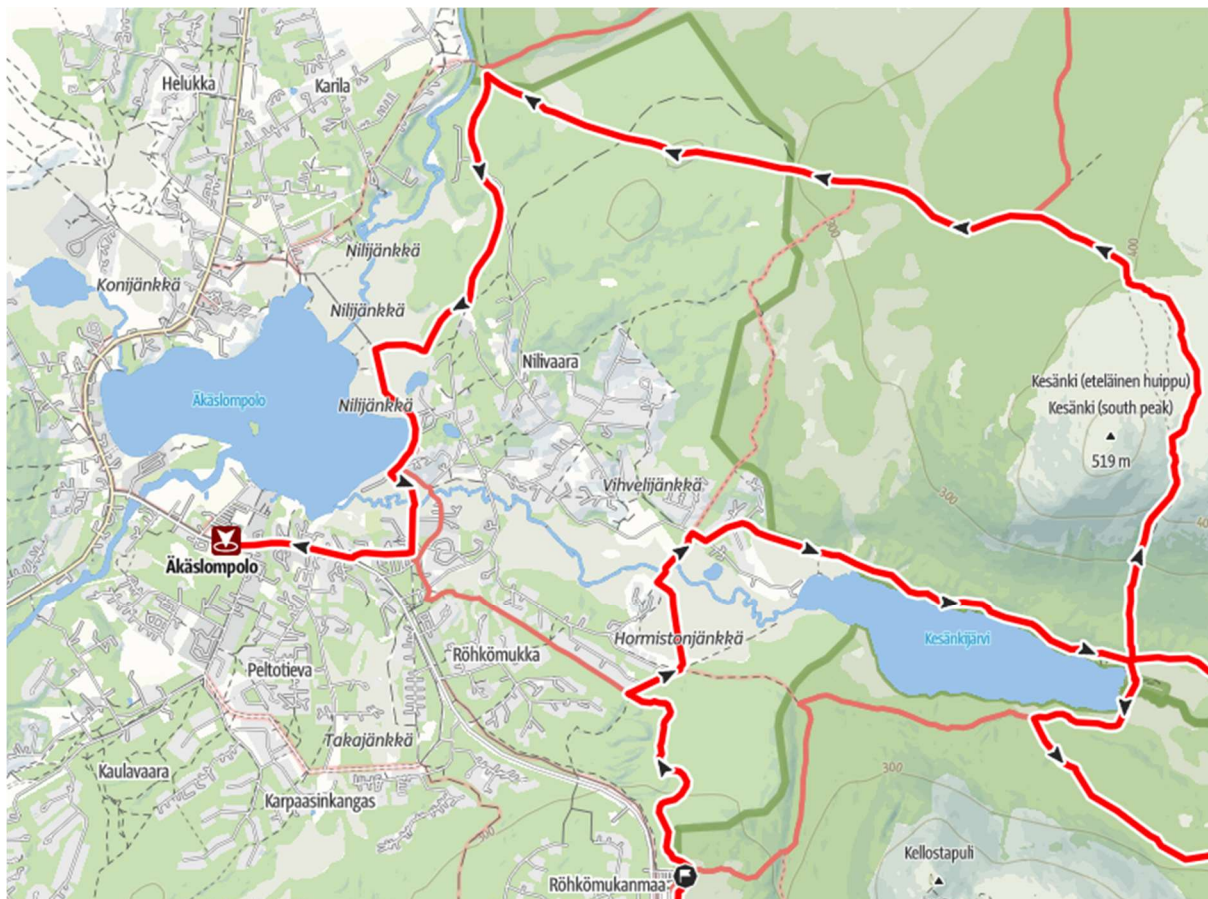
O pol ôsmej je zhora nádherný výhľad. Robím zopár fotiek a asfaltkou zbiehame naspäť do doliny. S klesaním sa vzduch ohrieva. Vyzliekam vestu aj rukavice.

Napchám do úst celý gél. Doplním vodu. Premieľam. Prehltnem. A čakám, či tam ostane.

Ostal.

Kellokas – Äkäslompolo | 13,9 km (spolu 160,9 km)

Na Kellokas majú mandarínky. Super!!! Beriem si dve rukami. Hneď potom mi trkne, že ostatní používajú na naberanie ovocia, čipsov, uhoriek a čokolády kliešte. Spomeniem si na videá z YouTube. Čo už. Nabudúce.

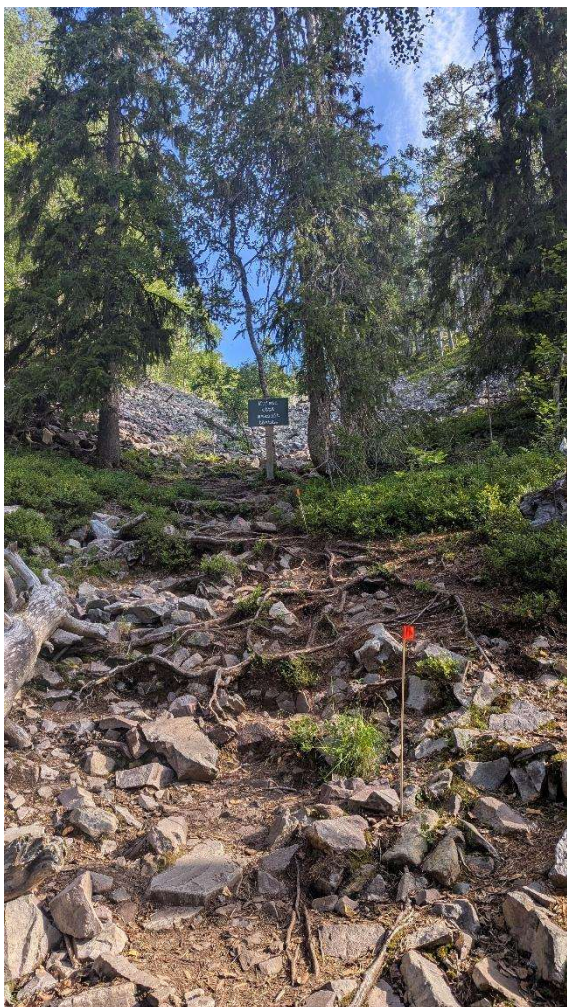
Pýtam sa, koľkí sú predo mnou. Vraj som siedmy.

Doplňím vodu. Mojich tradičných 1,5 litra. Do Äkäslompolo by som tých posledných 14 km mohol dobiť do desiateho miesta.

Mám rád, keď ostane v závere dosť síl a posledné kilometre si užívam. Dnes to bude inak. Škoda. V týchto miestach je krajina nádherná. Les, vodopád, lesík, dreveným chodníkom ponad močiar až k brehu jazera Kesänselkäjärvi.

Prekladám nohu za nohu. Nebolí to. Len som dole stuhnutý a bez energie. Doslova sa vlečiem.

Prídem na koniec koliečka smrti. Déjà vu. Napchám do seba asi posledný gél. Zapijem vodou a idem *GO UP*. 250 výškových metrov na jednom kilometri. Kolmo na vrstevnice.

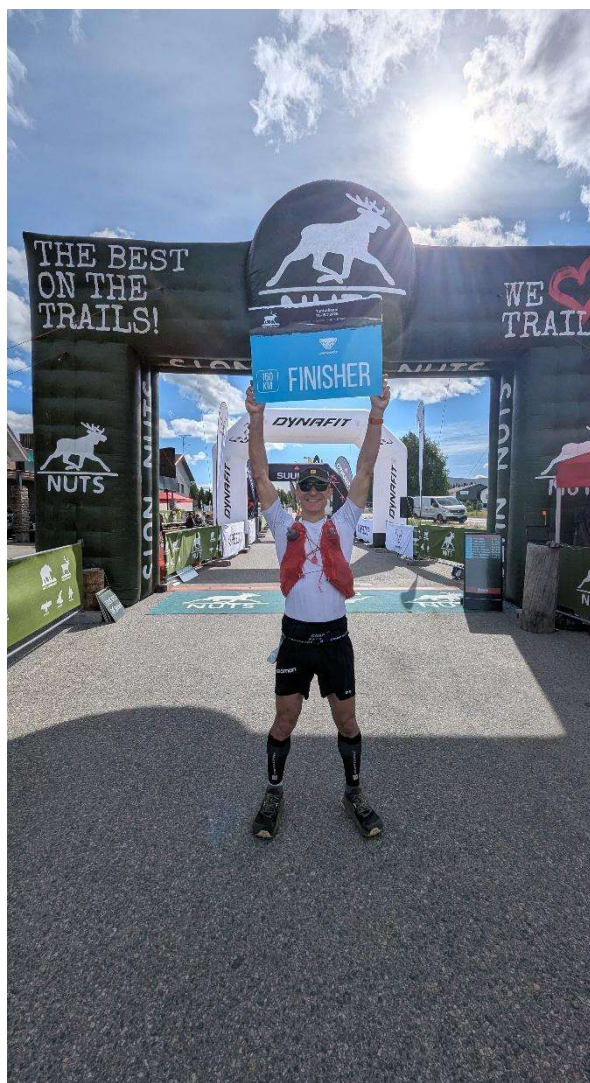
Na hranici lesa ma jeden dobieha tempom, akoby len začínal. Mám pocit, že som zakliaty, že stojím. Domnievam sa, že je to prvý stovkár. Tí štartovali z Pallasu o 23:00. Tam som mal náskok cca 2,5 hodiny. O tomto čase by už prví mali byť pri mne. Až v cieľi zistujem, že to bol Eetu z Fínska, stošesťdesiatkar. Brutálny záver dal chalan!

Konečne som z tej zakliatej šotoliny hore. Posledné foto. Ešte trochu po kameňoch a potom osemkilometrová vidina cieľa behateľným terénom, lesom a močiarimi. Hypnotizujem hodinky každých pár stoviek metrov.

Posledný kilometer. Predo mnou obrovská kaluž vody. Vľavo močiar, vpravo močiar. Doteraz sa to cez vodu dalo vždy nejako po konároch a skalách preskákať. Tu je len voda a močiar okolo. Celú trasu sa snažím bežať suchou nohou. Už nemám mozog. Tenisky rozčeria hladinu a ja sa približujem mokrou nohou k mestu.

900, 800, 700... posledná rovinka po chodníku, ktorý už spoznávam zo včeraššieho dňa. Vyťahujem vlajku Slovak Ultra Trail, ktorú starostlivo zabalenú v nepremokavom obale nesiem celý čas v opasku so sebou. Naposledy sa obzriem. Dvíham vlajku nad hlavu.

S úsmevom na perách a časom pod 21 a pol hodiny vbieham pod cieľový oblúk. Belo, tá severská mágia funguje!!! V zdraví som to zvládol. Ôsmy celkovo. Najrýchlejší cudzinec. Po poslednej 25-kilometrovej kríze som však nesmierne rád, že to už mám konečne za sebou.

Ďakujem Eero a tím NUTS. Máte neskutočne nádherný trail a ste skvelo zorganizovaní.

Ďakujem Rado, Belo, Miňo, Lydka, Dudo, Anka a Slovak Ultra Trail, že som tu vďaka vám mohol byť a zažiť tento polárny **ULTRA PUNK**. Bez vášho impulzu a podpory by som o tomto traile len sníval, až kým by som zostarol a potom už nemohol.

A moje odporúčania na záver?

Zažite si to, kým môžete! Jediný správny čas je teraz!

- Ak sa chcete pretekať, berte stovku a palice nechajte doma.
- Ak sa chcete kochať, berte 66 km a na trase sa neponáhľajte.
- Ak sa chcete rozbiť a nájsť hlboké porozumenie s miestnou sobou komunitou, berte 160.